

don balon

To je buben, na který bije Manolo, aby povzbudil své, španělské hráče.

Vedle je maskot MS '90 "Ciao", tedy Čao a jeho nadzvednutá pravá noha jako by chtěla Manolův buben nakopnout nebo neodejbože rozšlápnout. Italové mají rádi randál a takový "šlapák" do bubnu by nezůstal bez zvukového reflexu.

DRNOVICE jsou pravda nevelká vesnice na žírné hraně, ale fotbal tam hrají ve velkém stylu. V II. národní lize obsadily první místo a postupují do I. národní ligy /no a potom zbývá už jen I. celostátní liga/. Jak na to? Po vzoru španělského Manole si pořídili buben s nápisem OLE DRNOVICE OLE, takže:

V první lize bez milosti
góly střílet budem.

Spartu s Duklou odsoudíme
na finanční buben.

u v n ě t ě č í s l o :

1. Josef V o l a ř í k: Budoucnost byla počata ... včera.
2. Karel Drobeček: "R E K V I E M", Mnichov 1971. Pokrač. Památce JUDr. Miladě Horákové a všem obětem komunismu.
3. Josef Volařík: FOTBAL . . . n a b u b e n !
4. C i a o I t a l i e ! /Horizont International 12/90.

Přecpohl.cena: 1,- Kčs IIN 47263 Náklad: 50 výtisků

V y c h á z e l o

1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o

1 9 8 7 r o č n í k 7 č í s l o

Vydává: Vladimír Hejny,
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Josef Volařík
rada: Marta Zemanová

26

PUBS PUBS PUBS

FOTBAL . . . na b u b e n !

FIFA, což je jakási svého druhu OSN kopané, sdružuje více členských zemí, než kolik má ona skutečná OSN se sídlem v New Yorku. A právě v těchto dnech pořádá na italských stadiónech celosvětovou show zvanou Mundial, mistrovství světa v kopané. Však také onu OSN v New Yorku nehlídá ani tolik policistů, jako Mundial: 40 000 mužů, vyzbrojených nejmodernější sdělovací /i rychlopalnou/ technikou.

Kdo to v Itálii vlastně hraje? Kdo proti komu? A co je to vlastně ten fotbal, původně football, u nás už začátkem století překládán do výrazu kopaná? Foot je anglicky noha a ball míč, takže přesněji ne kopaná, ale nohaná, anebo volnějším překladem - chozená, v žádném případě - to soudě podle rychlosti našich hráčů - běhaná a nedejbože "běhavka". Naši hrají spíše silový než technický fotbal, spíše pomalejší než rychlejší, bezvýhradně účelový než spektakulární, tedy pohledný. Účelový v tom smyslu, aby se dostalo co nejméně branek a přitom aby se nějaký ten gol občas vstřelil. Nad plán se povedlo dát Američanům pět branek, zatímco oni nám jen jeden gol. Takže naši kopané nelze nic jiného popřát, a to už na MS '90 v Itálii i potom: HODNĚ GÓLŮ - MÁLO BRANEK!

Fotbalové MS '90 není jen celosvětovým svátkem vlastní kopané, ale i záležitostí par excellence politickou, turistickou, kulturní atd. Tak se stalo, o čemž se v našem tisku nepšlo, a to jen z toho důvodu, že i přesto, že v Itálii jsou tisíce reportérů z celého světa, od nichž i my přebíráme informace, následující příběh nebyl zaznamenán:

Římem procházela skupina japonských turistů. Před jednou vzhledově poněkud zvláštní budovou se někteří z Japonců pozastavili a jeden z nich se zeptal průvodce: "Tohle je ten balkon, co na něm byl Romeo s Julií?"

Na průvodcově tvaři se odehrálo pestré spektrum všech barev, než odpověděl: "To je balkon, z něhož k nadšenému lidu mluvil Mussolini."

Japonci zůstali chvíli ticho, ale nakonec se přece jen jeden mladší šikmooký muž zeptal: "A kdo to byl?"

Kdo u nás (s)leduje frekvenci slov - určitě někdo z jazykového ústavu akademie věd - pak nutně zjistí, že slovo, které se u nás nejčastěji vyskytuje, ať už ve formě mluvené či psané, je totalita, čímž se pochopitelně myslí období posledních 40 let. V Itálii je nejfrekventnějším slovem "cornuto!" /paroháč!/. Být v Itálii okřiknut tímto výrazem znamená tu nejhrubší urážku, protože v Itálii paroháčem není ani jeden muž, ale jen všichni manželé.

Nejpopulárnější osobou, která sice neběhá po hřišti, ale dominuje tribunám je španělský Manolo s bubnem týdeníku DON BALON, absolutně nejučinnější fanda, jehož kdy poznal světový fotbal. Jelikož je všeobecně známo, že Italové mají ze všeho nejraději hluk, rasmus, randál, přizval si letos Manolo i osmičlennou hudební skupinu, jejíž členové mají na zádech č. 12, to znamená, že představují svým povzbuzováním hráče navíc.

Přes 100 italských intelektuálů vytvořilo kuriózní Výbor: Comité anti-Mundial. Podle nich všichni, kdož MS '90 organizují i úřady, které mistrovství podporují, hrubě porušují řadu lidských práv tím, že velké finanční prostředky jsou místo potřebným sociálním, kulturním a zdravotním účelům nasměrovány k nekontrolovatelným ziskům těch, kdož finanční pomoc vůbec nepotřebují.

BUDOUCNOST BYLA POČATA...VČERA

A je po volbách? Co vyjevily? I ten fakt, že pubertální část tohoto dobrého lidu už tolik nekreslí onen náš sice ne oficiální, ale zato pravý, nefalšovaný všelidový kosočtvercový emblém po zdech a ve výtazích, ale soustřeďuje se spíše na znaky a logotypy politických stran a jednoho hnutí. Volby také obnažily nevynalézavost možno říci všech zájemců o parlamentní křesla a vládní pohovky co do hesel a výkřiků. Takže RES PUBLICA už nyní nabízí všem popěvky, aniž by si činila nárok na copyright. Proto s chutí do toho, práce dá to nemnoho.

Každá strana či hnutí si může vybrat nejen v souladu se svým programem a zaměřením, ale i podle své skutečné chuti:

Budeme bojovat zarytě
do poslední kapky v korytě! Hurá!

My, OFčáci čtveráci,
kejcháme vám na práci.

Nedáme na planá hesla,
nás zajímají vládní křesla.

Všechny velké slavné běžce
předběhnem na koloběžce. Hurá!

Z jepičích plíc vyšel vzdech:
ať žije pan Pinočech! Hurá!

Překováme srpy a kladiva v placky na klogy!

Ať žije zesnulá totalita - matka sametových revolucionářů!

Dotaz na Radio Jereven:

- Jaký je rozdíl mezi Velkou říjnovou socialistickou revolucí v Rusku a sametovou revolucí v Česku a Slovensku?

- Zásadní. VŘSR otrásla světem, sametová nikým.

Z toho plyne, že naše sametová revoluce nemá s VŘSR absolutně nic společného, rozchází se jak v použitých prostředcích, tak i v smysluplnosti. Je však duchovně napojena na Coca Colu. Prapůvodním mezinárodním heslem, sloganem této všesvětové společnosti je - to je ono!

Postačila klaka tří zaměstnanců Coca Coly, aby se k nim přidaly deseti a statisíce manifestantů v mnoha ~~mestech~~ mestech naší země, Prahou počínaje a Košicemi konče. Mikrofony rozhlasu a TV byly všude, mnohdy hodinu i dvě před neohlášenou a pečlivě utajovanou návštěvou předních politiků a politologů.

Coca Cola /coca je název drogy, cola znamená kořen nebo též ocas, španělsky; volný překlad do češtiny by mohl znít Colo colo mlýnský.../ tedy sklídila absolutní propagační úspěch, který se soudě podle osvědčených zákonů reklamy určitě projeví ve zvýšené konzumaci tohoto nadnárodního nápoje obsahujícího drogu, která se v poněkud zvýšené spotřebě opravdu stává drogou, přičemž jiné komponenty nápoje se projevují ve zvýšené péči dentistů o zuby konzumentů.

Takže co z onoho tak frekventního provolávání na manifestacích předáme blízké i vzdalenější budoucnosti? Nejspíše jen to heslo, slogan: Nihil novi/+/ - to je ono!

Obsah vypít, zbylo "bovno" /++/

/+/
/++/ lat. nic nového

/++/ maskulinum od "bovina" it. kravské lejno

„Timeo Danaos“ . . .

Ano, slavná to byla doba. Les se kácel — litaly třísky. Milióny jásaly a SNB šla s lidem. Tančila ulice a žižkovské ženy tvořily hvězdy. S láskou se vyřezávaly fajfky. Stavěly slavobrány, pryč s válkou v Koreji, ať žije revoluce, ať žije mír na celém světě! Bděte!, do celého světa voláno, a doma? . . . : Manifestujte a užívejte prášky pro spaní . . . Není tomu tak dávno. Doba, kdy slavil se nejdelší První máj. Kdy do zvuků hymny zněly i dělové salvy. Kdy bylo pliváno na člověka a tolik pokrytectví bylo za tím vším. Kdy denně obelháván národ, i ten prostý, poctivě věřící, „pracující lid“ . . .

Mlčely zvony, a kupředu levá . . . hřměl ulicemi zpěv. Byl První máj, bylo soudružské lásky čas. Co tragédií, podvodů a falše. Jak hořce to dnes zní. Co bolesti vzpomínky nám vrací na tu dobu. Mnohá okna byla zavržena a začerněna tmavou barvou a hevedla do zahrad. Za železnou oponu, jež tolika miliónům lidí spadla. Když na mapě byla zakreslena hranice Odra—Nisa, či jenom ukázáno na Labe — chcete-li. Faktem je, že namísto míru jsme byli osvobozeni. A namísto slunce vyšly nám hvězdy a naši zemi zahalil jejich stín. Ve „jménu lidu“ tak často vyřčeno „Soudruhu kate, konej svou povinnost!“ A často „burácel“ potlesk, když odborným pohybem kat otočil hlavu vzad a lámal vaz odsouzcenci.

Protože v prvních řadách šla justice. „Komunismus je nejvyšší lidství“, nesla nápis nad hlavou, „Smrt všem nepřátelům strany“, bylo napsáno ze strany druhé.

Slavná to byla doba. Na tribunách se vítali hosté, a desetitisícům vězňů ve věznicích tančily před očima hvězdy a mnohým vyšlo ranní slunce toho dne naposled. Vyšlo i ženě.

Byla bytostí nejčistší, bytost z národa nejvěrnější a i ona byla překřičena. Měla pravdu, ač také marně. Protože dívání z oken bylo zakázáno a . . .

. . . „Sovětský svaz byl náš vzor!“ Rekviem?

Karel Drobeček:

“R E K V I E M”

Mnichov 1971

II

Červánky na východě slibují krásný den. Budovy pankrácké věznice jsou v objetí noci, slunce ještě nevyšlo. Je časné ráno, konec měsíce června a píše se rok 1950. Krátce po té, co slavil se v zemi nejdelší První máj. Jásavé nadšení v ulicích doznělo a budovatelská hesla s transparenty vystřídal všední život a pravda. Pravda, druhá tvář pokroku a míru v zemi.

Dívat se z oken je přísně zakázáno. Okna jsou začerněna tmavou krycí barvou a za dívání z oken je přísný trest. Všichni ho známe. Jednou za tři dny jídlo a zařazení do trestného komanda. Přesto se díváme. Beze strachu, i když zostření trestu může znamenat i smrt. Jsme nemocní tuberkulózou a nevíme, jak dlouhé budou naše tresty. Jsme opatrní, i když je možné, že někteří budou stejně k trestu smrti odsouzeni.

Solidárně se střídáme u okna a společně se tak dělíme o nebezpečí. Chceme být svědky i žalobci, věříme, že jednou v budoucnu . . . Na všechnu práci ve vězení jsou vězňové, je nepsaný zákon. Tak i okna černili vězňové a je dnes naším štěstím. Sem tam, ponechali místo průhledné, i oni věděli o co jde: zakrýt nám výhled na dvůr. „Už jsou dole . . . nezapomeňte . . . zítra . . .“, šeptal nám vězeň-lékař, při věčejší večerní vizitě. „Všichni . . .“, dodal ještě tišeji.

„Dole“, myslel podzemní kobky pod naší celou — vězeňské „nemocnice“. Vědomí o těchto kobkách, nám nemocným, na zdraví nepřidávalo. Byly nazývány přípravkami smrti. Zde, v těchto celách, prožívali svou poslední noc vězňové odsouzení na smrt, kteří byli druhý den popraveni. Vzadu, za naší „nemocniční“ budovou na malém prostranství dvora, kam výhled z oken byl začerněn, tam konaly se popravy, tam jsme také chodili v „normálních“ dobách na hodinovou vycházku denně. Vycházky se však často nekonalý.

Často byly doby „nenormální“ a vycházky zakázány. Jako dnes. I dnes se vycházka nekonala.

Je časné ráno a na dvoře je už všechno připraveno. Dvě malá pódia, stojící u zdi, na které je velkými rudými písmeny napsáno: „Sovětský svaz — náš vzor“. Nápis je památkou na únor 1948 a připomíná, kdo je původním autorem dnešní scény. Scénáře, který je tragédií národa.

Na pódiu stojí i dvě kolmo postavená prkna. Na nich, na volně visícím provazu, ukončeném smyčkou, jsou zavěšeny dvě kladky. Dvě prkna — dvě kladky — dvě šibenice. Scéna, postavena co nejsporněji. Dá se říci: lehce přenosná, kdykoliv k použití. I několik stupňů, vedoucích na pódia, se dá nazvat; jsou namísto opony. Hledištěm jsou pouhé lavice. Jsou rozestavěny po celém nádvoří, promyšleně, aby z každého místa bylo dobře vidět. Neboť diváci jsou kritičtí, zastupují zde všechen pracující lid, a rozsudek bude vyhlášen jejich jménem. Jménem lidu. Jménem přítomných zástupců továren, úřadů, ministerstev, kolchozů, ba i kultury. Člověk člověku už není vlkem, vysoko vlají prapory marx-leninismu; třídního lexikonu nenávisť a víry — v člověka. Víry, která zde na dvoře je příčinou smrti nejednoho tzv. třídního nepřítele. Biskupem počínaje a Řeholní sestrou konče. Buržuj, Biskup, Advokát, Vědec, Spisovatel, Student i Letec z Anglie, všichni, známí i neznámí, jsou oběti této víry. „Špióni cizích rozvědek . . .“

I dnes jsme tu všichni. V zastoupení strany je přítomen lékař. „Smrt udušením“, řekne, až ve jménu strany bude podepisovat úmrtní list. „Vraždy!“, řekne národ až přijde čas.

Dnes budou čtyři. Tři muži a jedna žena, doktorka Milada Horáková. Čím je vinna? Milovala národ, ctěla barvu červeno-bílou, Timeo Danaos, děkovala i ona marně. Byla překřičena davem, nevěřícími otroky a dnes má být navždy umlčena. Fakta, údaje, skutečnost, bylo její heslo. Pravda, vepsáno v jejím čistém štítě.

Byla poslankyní největší oponentní politické strany. Do roku 1948, kdy se komunistická strana intrikami a podvodem zmocnila veškeré moci. Kdy se zmocnila i ostatních politických stran. Přetvořila je k obrazu svému: Rám zůstal — obraz byl vyměněn.

Dr. Horáková protestovala. V parlamentě, na schůzích, na mítincích, všude, kde se objevila, varovala národ před politickými cíli komunistické strany. Nazývala ji pátou kolonou Sovětského svazu. Byla strhujícím řečníkem, vysoce právnicky vzdělaná a v první řadě — demokratka. Byla jednou z nejpobulárnějších politických postav v poválečném životě Československa, všude poslouchána s největší pozorností a úctou. Byla známou funkcionářkou v mezinárodním ženském hnutí a funkcionářkou v Čs. radě žen. Se svými spolupracovníky, zástupci všech politických směrů, vypracovala nárys národního a sociálního programu, odpovídajícího tradici myšlení národa a jeho politickým a hospodářským potřebám v poválečné budoucnosti. Program, v kterém komunistická strana viděla největší ohrožení svých cílů: převzetí veškeré politické moci ve státě v souladu se zájmy Sovětského svazu. Proto v dr. Horákové viděla komunistická strana svého nepřítele číslo jedna. Proto dnes, koná se této ušlechtilé ženy poprava. Diváci se už scházejí. Přicházejí nejkratším směrem a je vidět, že tudy nejdou poprvé. Jdou přímo k popravišti. Spokojeně usedají do lavic a rozhlížejí se kolem. Někteří se vzájemně zdraví, znají se. Mnohé upoutává transparent, umístěný na jedné z protějších budov, s nápisem „Strana stojí za vším“. Za vším, i za dnešním ránem. Manifestační přiznání k dnešním vraždám, nebo jen samolibý výkřik obdobného „Stát jsem já!“ „Jako oko v hlavě střežte čistotu strany“, přikazoval pravověrným straníkům Klement Gottwald. Předseda komunistické strany a od roku 1949 i prezident státu. Kdy republika se změnila ve „stranu a vládu“. Lež v pravdu a pravda v zločin. Avšak co je pravda, ptají se s úsměvem i diváci. Tisíckrát opakovaná lež? Zatím nepřemýšlejí, domlouvají si společnou dovolenou, pozorují kata a oceňují režii. Ta je dnes profesionální, a říká to o ní celý národ. Režie počítá se vším i s vycházejícím sluncem. Podává se i káva, teplé párky a jiné občerstvení. Je časné ráno a mnozí diváci ještě nesnídali. I doušek z láhve, kterou si některý divák přinesl z domova s sebou, nabízí soused sousedu. „Na zdraví“ připijí i předseda soudu. Dvůr je ohrazen vysokou zdí, vstup nepovolaným zakázán, všechny masky spadly. Všichni jsou členy jedné rodiny, „Čest práci

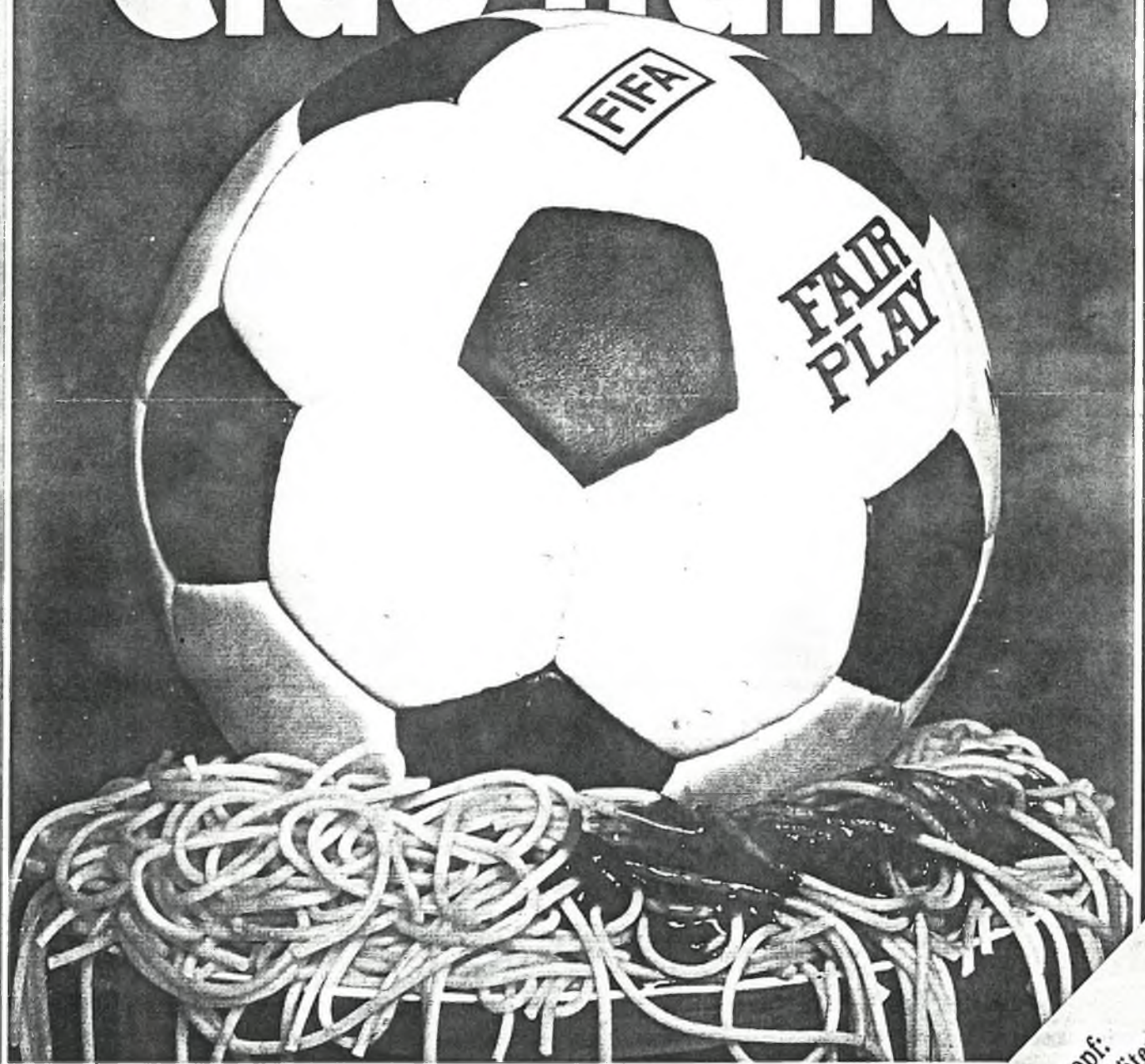
horizont

INTERNATIONAL

Magazin für
Politik und
Wirtschaft

12/90
22. Woche
23. Jahrgang
2,00 Mark
DDR-ISSN 0046-791 X

Ciao Italia!

China: Die Militärs der 5. Atommacht
Am Bosphorus unterwegs
RGW: Das Buch zuschlagen?

Kurt Biedenkopf:
Visionen und Realitäten